

Vera Oredsson

recenserar & informerar

SVENSK nationalsocialism och TYSK nazism,
ELLER

TYSK nationalsocialism och SVENSK nazism.

Debattartikel på grundval av Helene Lööws bok :
HAKKORSET OCH VASAKÄRVEN.

HAKKORSET OCH VASAKÄRVEN - är ett gediget och väl genomarbetat verk där Helene Löow vinner sin fil dr - titel och är värd vår eloge, enär verket är hällen i en anständig vokabulär utan ovederhäftiga utfall och vulgära tillmälen, som vi nationalsocialister alltid fått lära oss leva med när diverse pennfäktare sett sig kallade bli "kartläggare av nazismen". Det måste vara oerhört svårt för en neutral och seriös forskare i detta ämne att finna fakta och sanningar om nationalsocialismen och dess anhängare i en tid när hetsens och hatens vågor mot oss är större än till och med strax efter fredsubrottet 1945. Man beundrar därför författarens resultat att ändå kunna presentera tabeller och sammanställningar av yrken, kön och SÄPOs register över berörda personer. Att hitta klara fakta och över huvud taget få dessa "föredettingar" att yttra sig är en prestation blott den initierade vet att rosa. De människor som fortfarande äro positivt inställda till nationalsocialismen har vi lärt oss inte våga yttra sig på grund av dagens hat och hets med åtföljande bojkotter och yrkesförbud. Och de som jag personligen kallar rätt och slätt för ideologiska förrädare äro måna om att ursäktas sig med tal om "ungdomssynder", "förvillelser" och annat avståndstagande i feqa ordalag. Sedan finns det naturligtvis alltid en grupp "nyttiga idioter" som tolkat nationalsocialismen efter eget huvud med sjuklig fantasi och vansinnesbilder och tyvärr, babblar mest. Men det förefaller som om Helene Löow har förmågan att sovra och sortera det mesta i rätta facken.

Vad vi i NRP vill genmäla mot Helene Lööws avhandling är enligt vår mening, att den är för mycket "Lindholmsk". Men det har sin naturliga förklaring i det att Sven Olov Lindholm nu 90 år lever och flitigt intervjuas av författaren jämte diger korrespondans dem emellan, medan Birger Furugård, den ledare Sven Olov Lindholm gjorde sin kupp mot, sedan många decennier tillbaka är död. De kan alltså inte ställas mot varandra och Lindholm är naturligtvis inte dummare än att helt igenom tala i sin egen sak.

I NRP:s arkiv finns emellertid de fakta och de handlingar bevarade, vars offentliggörande snart nog skulle omvärdera Lindholms påstådda patos. Det är inte bara svart och vitt. Inte bara "nykterhet" och "absolutism" i drivande kuggjulen fram till partisprängningen.

"Nykteristen" eller "absolutisten" Lindholm (citationstecknen befogade, ty både cigaretter och snapsen använde densamme, precis som folk i allmänhet) ville framställa sig som det bättre jaget gentemot Birger Furugård och

mången f.d. tror än i dag att valet gällde "idealisten" gentemot "suputen".

INGALUNDA, Veterinären Birger Furugård och Fanjunkaren Sven Olov Lindholm hade varit strålande ledare

I T E A M, ty de kompletterade varandra "i sin motsats". Båda var hänförda över sin uppgift och goda talare och bärgade naturligtvis båda fiendens skördar av motstånd, spott och spe, liksom avundsjuka smågrupper av "NS-bildningar" hade svårt att förlåta sig med desammas framgångar (precis som det än i våra dagar väcks avund mot Nordiska Rikspartiet från dvärgarna i dess kölvatten. "Man" har utnämnt mig som "den verkliga ledaren", talat om att paret Oredssons gått isär, m.m. av försök till splittring av ett team).

Birger Furugård var folkets man. Han attraherade de breda folklagren, bönder och kroppsarbetare, medan Sven Olov Lindholm uppfattades som friluftsmänniskan och ungdomens gestalt.

Helene Löow påstår att Furugårdsleden bestod av socialgrupperna 2, medan Lindholmarna räknade 3. Detta synes mig totalt fel. I alla fall om vi ser på efterkrigsgruppen i Lindholmsrörelsen. Den bestod i Stockholm av officerare, adel och "Östermalmsklientel" och deras rötter i partiet var inte av 40-tal.

Birger Furugård hade, av alla samtida berättat, både humor och pondus. Han kände vardagens problem genom sitt yrke, dagliga kontakter med landsbygden.

Han är därför verkligen värd ett bättre eftermäle än det Lindholm bär fram genom författaren.

Inom det politiska rävspelet hittar alltid intrigmakaren Akillehälen, om man nu tänker på gudasagorna.

Den unge ledaren Sven Olov Lindholm, en kasernmänniska med borgerlig uppväxt och familj, avsaknad av all som helst humor, närmast vad man idag kallar en "torrball" föll för viskarna i sina öron jämte smicker om hur HAN ju var den verkliga LEDAREN, som borde kasta ur sadeln denne Furugård och axla den totala ledningen för nationalsocialismen i Sverige.

Han var inte sen att lyssna och självfallet inte heller den hierarki kring honom, som senare tilldelades diverse poster i partiet. Någon skam över att hela kuppen organiserades i Birger Furugårds öppna gård i Värmland, där borden alltid stod dukade åt "partikamraterna" kände man föga.

ACK om denna kupp, denna "Lindholmsyndrom" blivit en lärdom för framtida NS-bildning. Om nationalsocialistiska funktionärer lärt sig slå dövrat till mot falskt smicker och viskningar om "ta över", "bilda nytt", "Du är ju bäst" ..

SLÅ NÄVEN I BORDET GENTEMOT ALLA DESSA INSKICKADE AGENTER OCH BE DEM HÅLLA TRUTEN.